

De

**MONSTER
DOKTER**

JOHN KELLY

De Beestachtige
BEDREIGING

De boeken van John Kelly:

De monsterdokter

De monsterdokter – De beestachtige bedreiging

En binnenkort:

De monsterdokter – Het magische slijmmedicijn

De

MONSTER MDOKTER

JOHN KELLY

De Beestachtige BEDREIGING

VERTAALD DOOR

WILLEM JAN KOK

moon

Oorspronkelijke titel *Monster Doctor: Revolting Rescue*
Oorspronkelijk uitgegeven door Macmillan Children's Books, 2020
© John Kelly, 2020
© Vertaling uit het Engels: Willem Jan Kok, 2021
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2021
© Illustraties omslag en binnenwerk: John Kelly, 2020
© Omslagontwerp: John Kelly
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Vormgeving binnenwerk: Krijnie Gerritsen, bijzee

ISBN 978 90 488 5471 4
ISBN 978 90 488 5472 1 (e-book)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEZE
KAST
NIET
OPENEN
VÓÓR
2032

Oké?
MD

Voor alle echte dokters die voor iedereen
hebben gezorgd, terwijl ik thuis
suffe tekeningetjes zat te maken.

Inhoud

1. Een hond aan elke kant	9
2. Patiënten op hol	17
3. Een groene lasso	24
4. Tristan	36
5. Een dringend telefoontje	44
6. De plofhaarroute	54
7. Zwartegat	66
8. Van -7 tot +7	76
9. ADHV	90
10. Dimensie 3,1415	102
11. De inspecteur	110
12. 'Sjchaarmansj maak je niksje wijsj!'	122
13. De wetten van de jungle	132
14. Het nachtmerriemoment	142
15. Een nieuwe bestemming	158

Alfabetische woordenlijst	171
---------------------------	-----

Achter sommige woorden staat het symbool van de dokter. Zoek ze op in de woordenlijst!

Jé kans om nu al het eerste hoofdstuk van het volgende avontuur van de **MONSTERDOKTER** te lezen:

<i>De monsterdokter – Het magische slijmmedicijn</i>	181
--	-----

Dankwoord	191
-----------	-----

Over de auteur	192
----------------	-----

EEN HOND AAN ELKE KANT

Hoofdstuk 1

Ik liep over straat in de richting van de monsterdokterpraktijk, toen ik Morris Mors de zombie zag, die een **zombiehond** aan het uitlaten was. Ik was net die hoek omgegaan; daar waar de mensenwereld overgaat in de monsterwereld.

Misschien weet je wel waar het is: net voorbij de reparatiewinkel voor eenwielers, maar nog voor de 24-uursshop van **VLADIMIR VAMPIER**.

‘Goedemorgen, Morris!’ riep ik naar hem.

‘Goedemorgen, Appie!’ zei hij hijgend.

Tot mijn verrassing zag hij er supernetjes uit. De meeste van zijn ledematen waren nog heel en zijn **ogen** en **oren** zaten alle vier waar ze hoorden te zitten. Zelfs zijn hoofd bevond zich nog op de plek waar ik het de week ervoor had teruggeplakt. Tot **MIJN VERBAZING** was er in de tussentijd helemaal niets van zijn lichaam af gevallen.

Maar zijn zwart-wit gevlekte hond zag er níét uit.

‘Hoe heet hij?’ vroeg ik.

‘Frank,’ antwoordde Morris.

Frank grijnsde naar me met een bek waarin zich zoveel lege plekken bevonden als op de markt op een stormachtige herfstdag. Het beest leek best *vrolijk* – voor een zombiehond. Maar toen zag ik dat hij geen neus had.

‘Je hond heeft geen neus!’ zei ik.

Morris glimlachte. ‘Dat hangt ervan af aan welke kant je kijkt,’ zei hij.

Aan de andere kant van de hond – waar je normaal gesproken zijn achterste zou verwachten – zat de kop van een heel andere hond. Vergeleken bij Frank was deze hond wél mooi. Hij had kort, zwart haar, **een bek vol tanden** en een leuke, glimmende snuit.

‘Is het niet lastig dat je hond... of eigenlijk moet ik zeggen: dat je hondén geen van tweeën een achterste hebben?’ vroeg ik.

‘Nee, niet echt,’
antwoordde Morris.

‘Het scheelt me een
klein fortuin,
omdat ik geen
HONDENPOEPZAKJES
hoef te kopen. Niet
dat ik daar mijn neus
voor optrek, hoor.’

(Frank zelf zou zijn neus
natuurlijk niet eens kúnnen optrekken.)

‘Hoe heet deze?’ vroeg ik.

‘Stijn!’ zei Morris giechelend.

‘Frank-en-Stijn! Snap je ’m?’

En hij begon zo hard
te lachen dat zijn **oren**
van zijn hoofd vielen.

Ik raapte ze op en
stopte ze in mijn zak.

‘Kom, Morris,’
zei ik, ‘loop
even met me
mee naar de
praktijk en dan

naai ik ze er weer aan voor je.’

Praat eens wat luider, Appie! zei
Morris. ‘Het lijkt wel of ik plotseling een beetje doof
geworden ben!’

Dus stelde ik het hem nog een keer voor – nu met
luidere stem.

‘Dat is erg aardig van je,’ zei hij, ‘maar ik was er
toch al naar onderweg. Stijn voelt zich al een week
niet zo lekker, nadat hij twee postbodebenen heeft
opgegeten!’

Het was me niet duidelijk of dat de benen
van een of van **TWEE VERSCHILLENDE
POSTBODEN** waren. En later vergat ik het hem
nog te vragen – door alles wat er daarna gebeurde.

We waren net bij snackbar **Hans z'n
Frietje** de weg overgestoken, toen we langs een
nieuw bord liepen, waarop stond: **hier geen
zelfontbranding tussen**

23:00 en 07:00 uur

en er ineens een vraag in me
opkwam. ‘Kun je met Frank-
en-Stijn niet beter naar een
monsterdierenarts gaan?’
Maar Morris schudde zijn hoofd
en wees naar het opschrift van
het T-shirt dat ik als
MONSTERDOKTERSTAGIAIR

droeg.

**CURA
OMNIA,**

stond erop, wat Latijn is voor:
GENEES ALLES.

Het was het motto van de
**KONINKLIJKE VERENIGING
VAN MONSTERDOKTERS.**

Morris had natuurlijk gelijk.
Het verschil tussen monsters en
dingen* aan de ene kant en hun
huisdieren aan de andere is te
verwaarlozen als elk van die drie
wel tweehonderdzeven tentakels
kan hebben.

* Monsters en dingen zijn heel
verschillend van elkaar.

Monsters worden raar
geboren.

Dingen worden door bepaalde
gebeurtenissen raar.

Alle soorten 'dingen' worden
gerangschikt met een eenvoudige
lettercode. Morris is bijvoorbeeld
een 'D-D' - een Dood Ding.

Meer informatie over
monsters en dingen vind je in
*Dokter Zalvers Almanak van
Monsterkwalen*, of in de nog
veel uitgebreidere encyclopedie:
*10.001 interessante dingen over
dingen.*

**HIER
GEEN**
ZELFONTBRANDING
(tussen 23:00 en 07:00 uur)

BE

H

STE SNACK
Frietje
ans z'n

HET MONSTER-
SNACKPALEIS
SINDS 1487

Dagschotel:

⊙ = 14

We gingen de hoek om en liepen de Stokerlaan in. Daar stond de praktijk van de **MONSTERDOKTER** (beter gezegd: daar leunde de praktijk voorover). Het gebouw, dat tussen de vijf en zeven verdiepingen telde, bevond zich recht (nou ja, recht...) voor ons. Toen ik het aan het begin van de schoolvakantie voor het eerst had gezien, waren er geregeld hele stukken vanaf gevallen. De reden daarvan was een kwestie van geld (liever gezegd: gebrek aan geld) geweest. En een nare lekkage vanaf de derde etage, waar zich de moeras-wellnessruimte bevond.

Maar nadat de dokter en ik **Vesuvia**, een enorme **DRAAK**, van haar levensbedreigende maagprobleem hadden afgeholpen, had **Vesuvia** ons als dank een grote zak met goudstukken gegeven. Daardoor kon de dokter zich nu veroorloven de noodzakelijkste reparaties te laten uitvoeren. (De genezing van **Vesuvia** was trouwens tot stand gekomen nadat zij mij had ingeslikt en mij later tussen haar **VLIJMSCHERPE TANDEN** met een grote knal weer had uitgeboerd.)

Morris en ik bleven staan voor het inmiddels bekende koperen bordje.

Stokerlaan 10
Annie v.d. Keuken-Trap VIII,

LID VAN DE K.V.V.M.D.

Volledig gediplomeerd monsterdokter & -chirurg

Voor al uw behandelingen

(Verboden te bijten in dit pand)

‘Kom, Morris,’ zei ik.

Het is een gemakkelijk karwei om de oren van een zombie weer **vast te naaien aan zijn hoofd**, en ik verheugde me erop. Net zoals ik me verheugde op het kopje thee met een koekje na afloop. Maar toen barstte er binnen in de praktijk een **allervreselijkst** lawaai los...

PATIËNTEN OP HOL

Hoofdstuk 2

Dit was niet de alledaagse **kakofonie** van de monsterdokterpraktijk. Dat waren meestal alleen patiënten die klaagden over hun naar binnen groeiende **ogen**, hun **lekke hersenen**, of over hoe **ONBESCHOFT** Dolores (onze chagrijnige receptioniste) tegen hen was geweest (heel erg).

Dit was een lawaai dat ik nog nooit eerder had gehoord. Morris ook niet.

‘Wat is dat in hemelsnaam voor vreselijk gebonk?’ vroeg hij stijf van schrik.

‘Hm,’ dacht ik hardop, ‘het klinkt alsof iemand ergens spijkers in staat te slaan met een steelpan terwijl hij heel hard om zijn oren gemept wordt met een grote, natte badhanddoek.’ Maar hoewel het er erg **vreemd** aan toe kon gaan in de praktijk, wist ik bijna zeker dat het dát niet was.

Het **GEBONK** werd nog luider.

‘Misschien probeerde de dokter weer eens stiekem de speciale koekjestrommel van Dolores open te maken en heeft die haar betrap,’ zei Morris. ‘En heeft Dolores haar geslagen met de...’

Maar deze interessante theorie werd ruw onderbroken door angstkreten die afkomstig waren uit de praktijk. Even later werd de voordeur

platgetrapt. Morris en ik sprongen opzij. Als een op hol geslagen kudde in een cowboyfilm renden, gleden, kropen, hinkten of trekkebeenden de patiënten de praktijk uit en vluchtten alle kanten op.

‘Wat was dáár aan de hand?’

gilde Morris opzij springend. Hij zette zich zó schrap dat zijn hechtingen er bijna van losschoten. ‘Wat een paniek. Je zou haast denken dat ze die *Lieve* hadden gezien!’

‘Waar héb je het over?’ vroeg ik. Maar Morris luisterde niet – of hij kon me niet horen (z’n oren waren van zijn hoofd gevallen, weet je nog).

Frank-en-Stijn **jankten als prairiehonden** en trokken aan hun lijn om weg komen.

‘Het zal toch niet echt zo’n **SCHIJN-HEILIGE** zijn?’ mompelde Morris, terwijl ook hij zich uit de voeten begon te maken. ‘Mijn vriend Astrogoth heeft er ooit een gezien en **drie van zijn ogen...**’

Maar hoe het met Astrogoths ogen was afgelopen kreeg ik nooit te horen, want op dat moment klonk er een ijselijke gil vanuit de deuropening.

‘Dat **verschrikkelijke ding** heeft ons bijna

te pakken!' jammerde een patiënt met **tentakels**, die mevrouw Vingerling heette. Ze probeerde zich langs meneer Wijngaard, een **MONSTERSLAK**, te wringen, die klem zat in de deuropening.

'Aan de kant, slijmerige buikschuiver!' riep ze terwijl ze zijn enorme schelp uit alle macht probeerde te grijpen met haar wirwar aan **tentakels**. Met verschrikte ogen keek ze om in de richting van de dokterspraktijk. 'Straks wordt iedereen opgegeten!'

'Ik . . . ga . . . zo . . . snel . . . als . . . ik . . .' zei meneer Wijngaard, terwijl hij zich uiteindelijk door de deuropening wist te wurmen. Mevrouw Vingerling slaakte een kreet van opluchting en vluchtte zo snel als ze kon. (Dat was nog niet zo gemakkelijk, omdat het **ANGSTZWEET** in haar tentakels stond, waardoor haar zuignappen telkens bleven kleven aan de stoeptegels: **SJLRRP — PLOP — SJLRRP — PLOP**).

Even later was er nergens meer een **MONSTERPATIËNT** in de buurt van de praktijk te bekennen. Behalve dan meneer Wijngaard natuurlijk, die net zijn zin afmaakte.

' . . . kan, Inger!'

Binnen was het gebonk en gemep alleen nog maar luider geworden. Buiten trokken Morris' honden als dollen aan hun lijn en Morris zelf was ook niet bepaald kalm. Zijn ogen waren **OPENGESPERD** van angst.

‘Waarom zijn jullie drieën in hemelsnaam zo bang?’ vroeg ik. ‘Er is toch zeker niets wat jullie nog iets aan kan doen? **Jullie zijn hartstikke dood!**’

‘Gewoontjes als jij hebben echt geen idee hoe gevaarlijk zo’n *Lieve* is voor monsters en dingen, hè?’ zei Morris schamper. ‘Dat **ZOMBIES** dood zijn, wil nog niet zeggen dat ze niets hebben om voor te leven, hoor!’ Daarop trok Frank zó hard aan zijn

lijn dat Morris’ **HELE LINKERARM** losschoot. Met grote sprongen rende(n) Frank (en Stijn) de Stokerlaan uit – met de halsband én Morris’ arm achter zich aan.

‘Wacht op mij, stelletje...!’ gilte Morris en hij rende achter zijn hond(en) aan, zo snel als hij kon zonder dat zijn hechtingen loslieten en er nog meer **LEDEMATEN** op de grond zouden vallen.

‘Zo’n lieve wié of wát?! Zo’n schijnheilige?!’ riep

ik hem achterna, maar hij hoorde me niet. (Goede kans dat dat kwam omdat zijn oren van zijn hoofd waren gevallen.)

Wat raar! Hoe kan iets lief zijn en tegelijkertijd ook schijnheilig? Al die monsters – waaronder zelfs een **ZOMBIE** – zijn er in ieder geval heel bang voor.

Ik wilde er meer van weten en besloot naar binnen te gaan om uit te zoeken wat er aan de hand was.

Maar ik had nauwelijks één stap gezet of iets wat veel weg had van een **KANONSKOGEL** – maar dan veel groter en van wol* – knalde door een van de benedenramen van de praktijk.

* Het is maar dat je het weet: kanonskogels van wol worden helemaal niet gemaakt. Ik heb het even opgezocht op www.voor-al-uw-kanonskogels.com. Mocht je geïnteresseerd zijn, ze zijn wel verkrijgbaar in ijzer, cement, staal en zelfs in felgeel fluorescerend rubber (voor vredelievende veldslagen).

